

PERIÓDICH VERMELL

✻ SALUT PÚBLICA ✻ INTERESSOS POPULARS ✻ ARTS Y LLETRAS ✻

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. Una pesseta
 Cada número. 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat á lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6-RONDA DE LA UNIVERSITAT-6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. . . . 8 rals trimestre
 Països de Ja Unió Postal. 16 id. id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanar las circumstancias

LA HUELGA DE SABADELL

Un altre conflicte está prenent proporcions en una de las mes populosas y treballadoras ciutats de Catalunya.

Ja no son solzament Manresa y Mataró las en que uns quants fabricants, sens mes entranyas que l'interés al tant per cent, provocan conflictes tancant los traballs pera vencer per fam al infelís jornalero; avuy tenim que anyadir Sabadell á la llista. Demá... demá no pot dirse quins fruïts donarán aquestas provocacions.

Mes deixéms de consideracions y passém á enterar á nostres llegidors de lo que á Sabadell está passant en aquestos moments.

Es lo cas que en aquella tan industrial població, ahont te son principal siti la industria llanera espanyola, se venia treballant á lo menos unas onze horas diarias de jornal.

Algunas societats obreras opinan que deuria establirse lo jornal á deu horas diarias, y fan la corresponent demanda, sense que parlin ni amenassin per res ab la huelga. Pero 's veu que 'ls industrials sabadellenchs son de la mateixa fusta que 'ls car-católichs de Manresa, y en lloch de accedir ó donar rahons als treballadors que 'ls han enriquit ab la suhor de son front, los reben ab mals modos, ó mes ben dit, no 'ls reben, puig tenen la patxorra de fer estar mes de una hora de plantó á una comissió obrera ab la qual s' havia convingut una entrevista, que no pogué tindre lloch per la informalitat dels representants del capital.

Tal procediment indigna als treballadors, y alguna societat de fet a anar á la huelga pera obtenir las deu horas.

¿Y qué fan los industrials?

Se coaligan, fan una conxorxa abominable, y no tractan ja de resistir als huelguistas, sino de tiranisar á tots los obrers en general, y comensan á despatxar de sos traballs á milers de pares de familia, pensant sitiarnos per fam pera fer sa dignitat á trossos y obtenir que rendits y humils vagin altre cop á demanar per besar la mà al butxí que l'escanya. Per quant aquest cas arribi, pensan los industrials imposar llavors un parell d' horas mes de treball al dia. Aixís ho diuhen.

Pero aquestos moderns senyors feudals, olvidan que l' obrer, que ja no ha concretat lo problema de sa redenció ó de son ausili á una localitat ni á una comarca, te centenars y milers de companys per tot arreu ben disposats y decidits á fer seva la causa de sos germans d' esclavitut en tota la mida de sas forsas.

Y tampoch deurian perdre de vista aquestos Nerons de nova marca, qu' encara que alguna vegada logressin, per circumstancias especials, cumplir sas aspiracions de rendir per fam al infelís desheretat de la fortuna, la victoria podria costarlos cara, puig la miseria porta á la desesperació, y un home desesperat es molt capás de fer pagar ben cara sa situació al malvat que li ha causada.

Pero res d' aixó avuy se te en compte, y olvidant los fabricants que 'ls temps solen cambiar de tant en tant pera donar pas á las continuadas evolucions de la Humanitat,

ofegan tot sentiment generós en favor de la classe que 'ls ha enriquit y 'ls fa gosar, y un orgull portat fins á la estupides presideix á tots sos actes, que ab una pretensió ridícula de superioritat de classe portan á terme ab un enconament terrible, y que algun dia pot donarlos un fruït que avuy no 'l somian, puig ja es vell que qui sembra vents recull tempestats.

Verdaderament que á nosaltres no 'ns estranya lo que avuy passa á Sabadell, com no 'ns ha estranyat tampoch lo de Manresa ni 'l de Mataró.

Es mes. Ho trobém molt natural.

Iniciada la lluyta de classes que necessariament te de venir á rellevar totas las infructuosas lluytas de la política; posat á la ordre del dia de la Humanitat la resolució del imprescindible y pahorós problema social, aquestos moviments no son mes que preludis de las conmocions que un próxim demá agitarán á la Humanitat.

Ja tenim al obrer que, cumplint las ineludibles lleys del Progrés, aspira al mes sublim dels ideals: á la abolició de classes, font de tota tiranía, y se organisa y pensa com á víctima, com á esclau, en una paraula, com á classe que aspira á abolirlas.

Y 'ls privilegiats, cumplint també la lley fatal de las regulacions y de las contrarestas, aixís mateix se resisteixen y organisan com á classe, sortint de sas mancomunitats coalicions com las de Manresa, Sabadell, Mataró, Sallent y la mateixa de varios impresors de Barcelona quan la huelga dels obrers de dit ram en nostra ca-

pital. Y entre 'l continuat empenyer de 'ls uns y 'l constant aguantar dels altres, lo Progrés va realisantse obehint las eternas lleys de la Naturalesa.

¿Tenen res que apendre 'ls obrers en semblants llisssos?

Oh, sí, moltíssim.

En primer lloch, tenen de desenganyarse de poguer lograr res en son profit que no sia exclusivament degut á son propi esfors.

En segon terme, no tenen de confiar may ni en la generositat de las demés classes ni en sa noblesa de sentiments, puig aquesta gent, salvo sempre honrosas excepcions, pero molt pocas, no coneixen mes interés que 'l tant per cent ni mes generositat que son egoisme.

Y per últim, y es en lo que mes deu fiesarse l' obrer, te de aprofitarse la experiencia que li proporcionan las coalicions de la classe mitja, pera no ser may imprudent y temerari en sas demandas, no pas baix lo punt de vista de no ser justas, que sempre ho son de sobras, sino mirantho sempre pe 'l cantó de serli possible en bonas condicions la resistencia, puig de avuy en avant no 's deu confiar may en obtenir una millora sense lluyta, ja que despertat l' esperit de classe, no 's resistirá pas la burgesia per amor á lo just, sino per passió als privilegis.

D' aixó deu treuren la classe obrera sa mes gran ensenyansa, procurant evitar las huelgas, que al cap y al fi no resolen res del problema social, per mes que alguns cops sigan inevitables y fins profitosas. Quan en aquestos últims cassos se presentin, deuen ser estudiadas, premeditadas y sospesadas totas las conseqüencias á que poden donar lloch, puig convé evitar las derrotas, que mes mal causa una d' ellas que be portan deu victorias.

Per aixó 'ls congressos de obrers las han reglamentadas escrupulosament, y fins algun cop las han anatematizadas, no fianto mes al deu Exit.

Y pot assegurar-se que tota huelga rigorosament supeditada á la reglamentació dels congressos obrers, es invencible.

*

Varias reunions han celebrat los obrers de Sabadell, regnant en totas ellas lo mes decidit entusiasme á la resistencia.

Moltas son las societats, tant de Catalunya com del resto d' Espanya, que 's preparan á ajudar á sos companys de Sabadell.

Segons nostras noticias de última hora, si per tota aquesta setmana no s' ha arreglat lo ram fabril, la setmana entrant hi haurá á Sabadell un paro general de tots los obrers de la localitat.

¡Avant y fora!

Avuy hi ha parats á Sabadell set ó vuyt mil obrers.

La setmana entrant fora fácil que n' hi hagués mes del doble, y que Sabadell fos la ciutat que hagués realizat la mes grandiosa huelga espanyola.

Estarém á la mira y enterarém de lo que passi á nostres llegidors.

Celebrariam, no obstant, que, sens mes conseqüencias, en lo número vinent poguessem felicitar als treballadors per haber lograt complerta victoria en sa modestíssima y justa demanda.

LAS QUATRE SOTAS DE LA MONA

Sense ser un mussiu Herman,
troba qualsevol persona
que jugui molt bé á la Mona,
lo que al mon está passant.

SOTA DE BASTOS.—Coquetisme

Casada que sens fré y mida
sentne obligada al marit
per satisfacer son delit
coqueteja inadvertida:
que al espós y fills olvida
y promet á altres amor;
á eixa Dalila sens cor,
per divorci y á tot pasto
li convé Sota de Basto
perque guardi 'l seu honor.

SOTA DE OROS.—Mona.

Home presumit de sábi
que predicant pandonor
per tot li falta valor
y 'l seu cor nega á son llavi;
que murmuració y agravi
res li fá, tan se li endona,
aquest al joch queda Mona,
puig res mes no 's deduix,
si no que son nom pateix
pe 'ls capritxos de una dona.

SOTA DE COPAS.—Llibertinatje

Tenorio de quarto 'l rengla
que vol honras cotisar
y per fi particular
fent l' apich busca dar mengua;
que d' 'l corpi n' es sa llengua
volent ab malvats fer coro,
aquest, que vol trunfar l' oro
per veure si falla l' as,
convé posarli al 'seu pas
la dignitat y 'l decoro.

SOTA DE ESPASAS.—Infidelitat

La dona honrada y virtuosa
que sent lo blanch de tothom
conserva lo seu bon nom
y es bona mara y esposa;
aquesta perla preciosa
que apesurada sospira,
es la soia que 's retira,
puig contemplant son mirall
treu lo brill de son cristall
la coqueta que s' hi mira.

Sense ser un mussiu Herman,
troba qualsevol persona
que jugui molt bé á la Mona,
lo que al mon está passant.

TROMPITXO

HASSANYA

Lo dijous de la setmana passada era Corpus.

—¡Noticia fresca! dirá 'l lector.

—Fassin lo favor d' esperar-se, los diré jo.

Pero aném al cas.

Lo dijous de la setmana passada, que era dia de Corpus, á Cornellá feyan professó.

—¡Caramba! tornaré á dir lo llegidor, si torném ab aquestas novedats tiro LA TRAMONTANA de revés.

—No se apressurin, insisteixo jo mateix altre vegada, que ja sabém que aixó de las professons es un vici lleig qu' encara no han deixat molts pobles que 's tenen

per civilisats y molts individuos que 's precian de personas.

Y torném al cas un altre cop.

La professó de Cornellá passava per lo enfront de una casa ahont hi ha establerta la societat cooperativa d' obrers *El Porvenir*.

Y com aixó d' anar á veure funcions d' arrós sempre tira, vetaquí que una bona colla de socios, y amichs ó coneguts, de la citada cooperativa, posant lo banch ó la cadira á la porta, esperaren compungidament lo pas dels professionayres, sense ni tan sols capficarse en si 'ls assistents feyan cara estúpida ó de católichs, ó si algun noy treya la seba ó una beyata feya cara de pascua ó de pomas agres.

Tot anava sense such ni bruch, ó cristianament, que pe 'l cas es igual, quan li tocá 'l torn á la divina magestat de passar son garbo per devant del *Porvenir*.

Lo rector del poble, que anava vorejant al Nostre Senyor, va entreveussárseli 'l *Porvenir* al coll, y sens dubte lo veje molt negre (lo porvenir, no 'l coll) per quan notá que las gorras y sombreros continuavan insensibles en lo cap dels mirons, sens que la presencia del Seu Senyor sota tálam bastés á fer fugir las gorras del cap.

Llavors lo reverent, pensant que un mosso de la esquadra pot convencer millor que la mes escaldufada fè, se dirigí á un individuo de tan popular cos, y li digué senyalant al cooperatiu de *El Porvenir*:

—Fassi agenollar y treure la gorra als d' allí.

Lo mosso de la esquadra, després d' un moment de vacilació, se dirigeix al grupo y trasmet l' ordre, y sens cuidarse en averiguar si 's cumplia ó no pe 'ls demés, se dirigeix al mestre de l' escola libre que te la cooperativa y li diu ab veu rovellada y ab tó de imposarse:

—Fassi 'l favor de treures lo sombrero vosté...

Y fent ademan de anársel á treure, digué 'l mestre:

—Ja veurá...

Pero no pogué continuar, puig lo mosso de la esquadra li pega grapaða al barret, dihentli:

—¡Ja veurá? ja li trauré jo.

Y li tirá á terra y tocá 'l dos.

*

Contém lo fet tal com se 'ns assegura, anyadintse que 'l atropell degué ja ser premeditat contra 'l mestre de la escola libre, qu' es la eterna pesadilla del senyor rector, que no perdona sermó, professó ni cap acte del seu ofici pera escomunicarla, ab lo qual logra que cada dia creixin sos deixebles.

Y com escomunicant la escola libre fa propaganda per ella, jo, que no soch desagrahit, proposo una recompensa als dos fulanos, autor y apuntador de tal hassanya.

—Al mosso de la esquadra que li donguin una creu... cuberta, y al rector que 'l fassin papa.

¡Beyatas de Cornellá, aprofitéu la ocasió!

—<X>—

Aquestos últims dies los periódichs de Madrit publicavan una escena real... y positiva, en la qual esplican certa historieta de un matrimoni jove qual marit es aficionats al *Me gustan todas* y á fer lo Tenorio, valentli aixó algun disgust ab sa tendra costella, que n'hi ha per llogarhi cadiras.

La seva primera esposa,—diu lo periódich del qual preném la noticia,—ja l'atrapá algun cop *infraganti* y tingueren amohinos de sobras.

La segona,—l' actual,—també está empipada, y sembla que 'l marit, qu' en materia de sexualitat no pot desmentir á la familia, vol tenir un xich d' esbarjo enviant per un quan temps la dona al seu poble.

¡Sembla mentida que al mon s' aguantin certas porrerías!

** **

Després de la visita dels reys de Portugal á Madrit, la reina d' Espanya D.ª Cristina diuhen que anirá á Viena, son país natal, á passar una temporadeta.

Per mes que barrini no sé quina aplicació donar á la noticia.

** **

Propet de Granada hi ha un poble que te per nom Zurro, ahont casi tothom demana caritat y que ni sisquera tenen cementiri pera enterrar los morts.

¡Be y aixó qué hi fá?

¡No 's diverteixen á Madrit?

Donchs visca la Pepa y la Llussia y la reyetada.

** **

A propósit de la vinguda á Espanya dels reys de Portugal, deya un periódich madrileny:

«Los animales jugarán un gran papel en los festejos que se preparan, segun el programa acordado por el Ayuntamiento.»

¡A quina mena d' animals deu referirse l' aludit colega?

Com al mon n' hi han de tantas classes...

** **

Alguns periódichs de Palma de Mallorca se queixan de que 'l joch pren increment en aquella capital, ocasionant serios disgustos á las familias.

Es lo nostre pa de cada dia la tolerancia de certa gent ab jugadors y pillets.

¡Visca la moralitat!

** **

No pot dirse pas que 'l nou arcalde de Madrit, á pesar de son carácter semi-carcatólich, no hagi fet alguna cosa ab sa lero.

¡D' ahont dirian que ha tret los quartos pera festejar als reys de Portugal?

Del fondo de calamitats.

De modo, que segons lo senyor arcalde de Madrit, la vinguda á Espanya dels reys

de Portugal te de fer als madrilenys lo mateix efecte que una calamitat pública.

Sí, senyors; una calamitat pública... de vint mil pelas.

Consti no obstant que aquesta no es la meva opinió.

** **

Llegeixo en un periódich de Madrit, á propósit de lo de las festas:

«Al pasar ayer los reyes de España y Portugal por delante del café del Siglo, situado en la calle Mayor, con direccion al Prado, donde debia verificarse la revista, se le cayó al primero una sortija de gran valor que fué recogida por un pobre muchacho de unos doce años.

Este corrió detrás del caballo hasta alcanzarle, y entregó la alhaja á su dueño; pero los guardias de orden público, segun dice hoy un periódico, premiaron la generosidad del muchacho descargando sobre él tal lluvia de pescozones, que, á no intervenir algunas personas que presenciaban el hecho, hubiera sido preciso conducirlo á la casa de socorro.»

Ara diguin vostés mateixos si casi no tenia ben merescudas las trompadas aquell pobre noy.

Jo en lo seu lloch, me sembla que no rebo per tornar l' anell.

** **

Després del molt patriotisme que s' ha fabricat á propósit de la ocupació per Espanya de Santa Creu de Mar Petita, ara resulta que no se sab ahont existeix aquest terreno, y fins s' ha dit en plenas corts que la Espanya no te dret á res, porque tota aquesta fassessia es mitológica.

¡Valgam Deu y quin paper mes lluhit que la patria ha fet en aquest assumpto! Per supost que á mi 'm te sense cuidado.

** **

Se diu que l' ex-ministre Camacho vol publicar una memoria de son pas per la Hisenda espanyola.

¡Home de Deu! be prou que 'ns ne recordém encara de lo que vosté va fer.

No 'ns fassi menjar cuás de pansa, que cap necessitat ne tenim.

** **

Segons diu un periódich ministerial, actualment hi ha disposat per repartir lo següent ranxo nacional:

Cinch toisons (escudella).

Vintiquatre senadurias vitalicias (carn d' olla).

Vuyt arcabisbats y bisbat (entrant).

Y cinquanta duas dignitats eclesiásticas (postres).

Fusionistas: *mano á la cuchara.*

** **

Segons diu un periódich, lo rey de Portugal te gran disposició per la caricatura. Ara comprench sa vinguda á Madrit. Deu ser pera coleccionar *tipos.*

** **

Llegeixo en un diari de la cort:

«En los campos andaluces el hambre; la miseria en no pocas escuelas rurales; el presupuesto ultramarino en bancarrota;

los servidores de la patria olvidados; las rentas públicas, casi en su totalidad, empañadas; la emigracion en aumento; la inmoralidad triunfante; la indisciplina convertida en fuente de poder: tal es la situacion de España cuando se preparan á visitarla los reyes de Portugal.»

Y diu *La Correspondencia de España*:

«Los periodistas portugueses hacian justicia al esplendor de la córte española, declarando que es la primera de Europa en riqueza y fastuosidad.»

Lo posar aquí comentaris fora treure substancia al caldo.

** **

L' obrer Francisco Bach, de Sant Martí, ha escrit la lletra de un aria titulada *El Socialismo y mis hijos*, posada en música per D. Joseph Rodoreda, y quals primeres audicions en lo teatro de aquella població destina l' autor á benefici de las duas escolas libres allí establertas.

No podém per menos de felicitar al amich y animarlo á perseguir en tan honrosos propósits.

** **

Lo dia 25 del corrent á la tarde, es á dir, quan ja feya mes de un dia que l' últim número de LA TRAMONTANA habia sortit á llum, reberen una atenta carta del Ateneo obrer de Barcelona pregantnos fessen públich que 'l diumenje passat tingué lloch en dit centre una de sas ordinarias conferencias.

Com no 'ns fou possible dirne res en nostre número passat, fem en aquest la present aclaració.

** **

Ha sortit á llum, editat per l' impressor de LA TRAMONTANA D. Evaristo Ullastres, un elegant tomet de 240 planas contenint totas las sessions, documents y mensatjes del

CONGRÉS REGIONAL FEDERALISTA DE CATALUNYA

Conté també 'l citat tomo la CONSTITUCIÓ FEDERAL del futur Estat catalá aprobada per dit Congrés.

Lo preu del citat tomet es de QUATRE RALS, pero als suscriptor de *La Veu de Catalunya* y del *Pacte de Lleyda*, val tan sols MITJA PESSETA.

Tampoch val mes de *mitja llauna* per tots aquells que fassin sos pedidos per conducte dels comités locals, judiciales, etc., del partit republicá federal.

¡Ah! També l' editor ha tingut per convenient fer la rebaixa dels *dos ralets* á tots los suscriptors y corresponsals de LA TRAMONTANA.

¡Ey! Lo dels dos rals, es posat lo tomo á Barcelona. Per fora tenen de anyadirhi los gastos d' envió.

Ab aixó, no tenen de fer mes que demanar y enviar quartos á Evaristo Ullastres, Ronda Universitat, número 6, Barcelona.

** **

En una carta de Palafrugell que tenim a la vista se 'ns queixan de que 'l joch ocasiona sobrats disgustos a las familias, puig tant los daus com las travessas al billar son massa toleradas per cert tipo que te mes de *civil* que de *civilisat*.

¡Aquestos ulls grossos en materias de jochs no 'n causan pocas de víctimas!

Diu un periódich:

«Rogamos a los serenos sean duros con todos los aficionados al alboroto, etc., etcétera...»

Si 'ls serenos fossen duros per dita gent, aviat no podrien anar de nit ni per un ull de la cara.

Los alborotadors se gastarian tots los serenos a can Vidal.

O al carrer del Alba.

À LA TRAMONTANA

¡FORA!

(Lletreta)

Al hom vil y estrafalar
que sols viu a costa agena,
sentne sols gran perdulari
per no doblegar l'esquena;
Jo ne cridaré a tot hora:
¡Fora!

Al jove que estim de cor
alguna hermosa nineta
que 'n siga jove y coqueta,
no fent cas de son amor;
Jo l'aconsello a tot hora,
¡Fora!

Al empleat qu' en l' oficina
passa horas sens mes ni mes
y 'l treballar l' acoquina
passant lo temps sens fer res;
També li diré a tot hora,
¡Fora!

A tots los que obran aixís,
encar que siga ministre
dels qu' escanyan al país
y com cal ell no administra:
Se 'ls ha de eridá a tot hora,
¡Fora!

M. GARDÓ F.

Las professons de Corpus han donat en alguns punts mes joch que una corrida de toros.

En una de las ciutats mes importants de Catalunya, y quals noticias nos venen de Girona, ha succehit lo següent:

Aixís que s' anava *confeccionant* la professó se suscitá una competencia sobre qüestió de lloch entre l' arcalde y 'l governador militar, armantse una serracina de mil diables, en la qual lo militar digué mes de tres voltas al arcalde *Miente usted*, deixant a tothom convensut dels seus bons modos.

A tals arguments l' arcalde y tota la demés representació del Ajuntament tocaren pipa sens emprofessonarse, y deixant al mateix Deu sense representació municipal.

Aquestos militars fins son capassos de declarar las professons en estat de siti.

A dotze anys y un dia de presiri ha sigut condemnat per l' audiencia de Valladolid un frare de aquella capital que habia comés un homicidi.

¡Pobre mártir del Senyor!

¡Quin goig faria si arrastrés la cadena vestit de frare!

Lo Senat ha aprobat una proposició pera que 'ls seminaristas no entrin en quinta. Molt ben fet.

Aquestos deuen reservarse per soldats del rey del As d' oros.

Lo capellá de Alhaurin deya desde la trona que Cristo va predicar lo colectivisme.

Vetaquí perque la gent negra volen los bens dels altres.

Pera practicar lo colectivisme... per ells tots sols.

La iglesia de Añon de Moncayo ha sigut robada, desapareixent totas las alhajas sagradas, las eynas de la casa y la caixeta de las ánimas.

Lo sagristá, lo rector y la majordona continuan sens novedat.

Los lladres encara no han sigut descoberts.

A Málaga han apedregat un frare. Decididament lo poble va coneixent quin as cucas li convé aixafar.

Llegeixo:

«En la Coruña se trabaja activamente para construir una plaza de toros. En Vigo se construyen templos. Contrastes.»

D' aixó se 'n ressent un periódich de la localitat dels toros, y 'n protesta dihent que per mes que allí 's pensa en la primera de las duas cosas, per aixó no se olvida la última.

Ab lo qual jo estich molt conforme, y fins nego que siga cap contrast lo de las iglesias y plassas de toros.

Uns y altres establiments son per cultivar al poble... la ignorancia.

En la professó de la Salut que va ferse a Sabadell diuhen que hi anava certa *mestressa* de una *maison de plaisir*, descalsa, y acompanyada de algunas *colegialas*.

En sent a la iglesia de la Salut diuhen que 's tancaren las portas pe 'l públich, entrant a dintre no més que gent de faldillas, es a dir, donas y capellans.

Cadascú busca lo que li convé.

Lo papa protesta contra las persecucions de que diu que es objecte la Iglesia a Fransa.

¡Si deurá parlar per tots los ensotanats que van a parar pe 'ls presiris!

De tots modos, protestant lo papa per lo de Fransa, me fa l' efecte com si jo protestés per la coronació del czar de Russia.

Se conta que anant a votar en las últimas eleccions un ensotanat de Sant Quirse de Tarrasa, perque 'l president va preguntarli:—¿Vol dir que guanyarán?— va desafiari-lo a que surtís a dirli en un altra punt.

Aixís m' agradan los *reverents*: que 's demostrin tal qual son.

EPIGRAMAS

A la filla d' en Brugada,
noya que val un tresort,
me li diuhen ¡desgraciada!
perque de nit sol fer sort.

Un remendon de escaleta,
va dir un dia:—Donya Inés,
m' ensenyará la llibreta
sempre que li caigui 'l mes.

TINTORÉ DE LA FONTANA

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 — Nom d' home.
- 4 6 2 3 4 7 — Lo número de casa.
- 4 2 6 6 7 — Lo que trepitjém.
- 1 7 6 7 — Lo que te un arcalde.
- 1 2 5 — Lo que fa cantar.
- 4 2 — Una beguda.
- 1 — Una lletra.

GEROGLIFICH

L / X N T
o K n
V A K D
A I

RUCH NAPRAT

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA:—Mo-re-na.

GEROGLÍFICH:—Qui mal te y mal se dona te dos mals

CORRESPONDENCIA

Noy de cal Farré: L' assumpto es passat. La poesia dolenta.—*Ll. Millá*: N' aprofitarém bastant.—*Miserot*: No fila.—*Poeta Xich*: La idea es bona, pero está mal desarrollada.—*Merful*: Lo *Nocturno* es massa llepissós. La contestació a que 's refereix era motivada per un treball enviat a n' aquesta redacció en que 's parlava de la materia mes *olorosa* que surt del cos huma. Lo nom a que 's contestá era lo que posavan en l' escrit en qüestió.—*Maria Bocanegra*: Las poesias últimas tenen bastants defectes de construcció l' una y d' argument l' altre, per lo qual no li prometém res respecte a insertarlas, puig tindrian d' adobarse molt.—*Poeta Xich*: Los *Dos Asparils* son molts dolents.—*F. H.*: A son temps anirá son romans.—*Carrilayre desesperat*: Aprofitarém bastant.—*Tintorer de la Fontana*: Veurém si li aprofitarém algunas cantarelles, puig se tenen d' adobar molt.—*Eudalt Sala*: Anirá a son temps adobadet.—*Nastallat*: Com es poch espontánea y correcte, veurém.—*Saldoni*: Es inútil son empenyo, per ser terriblement dolent tot lo qu' envia.—*Pepet de Reus*: Res de lo que envia aprofita.—*D. Denorho*: Molt adobada mirarém si podrém aprofitar la primera.—*Alías Cama*: Las caborias son dolentas, los epigramas mal fets y la poesia inguantable.—*Treseta maca*: Avans d' escriure se te d' aprendre de lletra. Lo que vosté envia no hi ha Deu que ho entengui.—*M. A. F.*: Veurém y no se apressuri.—*Pepet de Reus*: La combinació no es exacte.